

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně **J. T.**, nar. x, bytem x, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o invalidní důchod, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2014, č. j. x,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozhodnutím byly žalobkyni zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2014, kterým jí byla s odkazem na posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Benešov (dále jen „OSSZ“) od 12. 3. 2014 podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. d) a ustanovení § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“) snížena výše invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně na invalidní důchod prvního stupně.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně správní žalobou, v níž namítala nesprávné posouzení jejího zdravotního stavu. K meritu věci uvedla, že 11. 12. 2011 utrpěla zlomeninu kotníku levé nohy, a že po pobírání nemocenské jí byla přiznána invalidita druhého stupně. Její zdravotní stav se po všech léčeních a rehabilitacích nadále zhoršuje (resp. zůstává beze změny), protože žalobkyně má zřejmě i trvalé následky. Navíc se přidávají další problémy, např. bolesti ostatních kloubů a svalů, noční bolesti, bolesti prstů, kyčle a zad. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. K žalobě připojila lékařské zprávy MUDr. J. B. z ambulantního vyšetření na ortopedii Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov ze dne 8. 4. 2014 a ze dne 11. 3. 2014, lékařskou zprávu MUDr. M. A.-H. z neurologického vyšetření ze dne 26. 3. 2014 a ze dne 8.

4. 2014 z Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, lékařské zprávy MUDr. P. Č. z ambulantního vyšetření na ortopedii Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov ze dne 25. 3. 2014, ze dne 24. 2. 2014 a ze dne 16. 12. 2013 a z hospitalizace v nemocnici od 4. 12. 2013 do 5. 12. 2013.

Žalovaná setrvala na svém závěru a navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Krajský soud doplnil dokazování ohledně zdravotního stavu žalobkyně posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV ČR“) ze dne 3. 7. 2014.

Při soudním jednání žalobkyně dodala, že má další lékařské zprávy, z nichž lze dovodit, že se její zdravotní stav zhoršil. Podle jejího názoru se zdravotní stav zhoršil také v souvislosti s přeléčenou boreliózou, o čem svědčí lékařské zprávy, bohužel z pozdějšího data než k datu vydání napadeného rozhodnutí. Za tohoto stavu má žalobkyně velké problémy sehnat si nějakou práci. Ostatně pracovní činnost je pro ni velmi těžká již proto, že trpí třesem nejen rukou, ale prakticky v celém těle. Žalobkyně proto navrhla, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalované v závěrečném přednesu odkázala na závěr prvoinstančního rozhodnutí žalované, na odůvodnění napadeného rozhodnutí v námitkovém řízení a na závěr posudku PK MPSV ČR ze dne 3. 7. 2014 a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu posudkového spisu OSSZ vedeného ohledně žalobkyně a v něm založeného záznamu ze dne 10. 12. 2013, soud zjistil, že žalobkyně byla od zmíněného data 10. 12. 2013 uznána invalidní pro invaliditu prvního stupně s tím, že od uvedeného data z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 35 %. Posudkový závěr OSSZ potvrdil v námitkovém řízení posudkový lékař Lékařské posudkové služby ČSSZ (dále jen „LPS ČSSZ“), který v novém posudku ze dne 4. 3. 2014 dospěl k závěru, že v případě žalobkyně se od uvedeného data již nejedná o invaliditu druhého stupně, ale o invaliditu prvního stupně – podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. Posudkový lékař LPS ČSSZ označil jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti postižení uvedené v kapitole XV., oddílu B, položce 13, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen „přílohy k vyhlášce“). Vzhledem k vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace zvýšil posudkový lékař LPS ČSSZ podle ustanovení § 3 odst. 2 vyhlášky toto hodnocení o 10 %, tj. na celkových 45 %.

V posuzované věci jde o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců PK MPSV ČR, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení v platném znění. Z těchto důvodů soud požádal PK MPSV ČR, pracoviště v Praze, o podání posudku, který byl vypracován po jednání dne 17. 6. 2014, jednání se žalobkyně osobně zúčastnila. Na to byl dne 3. 7. 2014 vydán posudek.

Z obsahu tohoto posudku soud zjistil, že k datu 13. 11. 2013, tj. k datu lékařského nálezu pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně ošetřující praktickou lékařkou byla žalobkyně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., neboť šlo o invaliditu podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., nikoliv o invaliditu druhého či třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) nebo c) zákona č. 155/1995 Sb. PK MPSV ČR hodnotila postižení žalobkyně shodně jako posudkový lékař LPS ČSSZ v námitkovém řízení podle kapitoly XV., oddíl B, položky 13 písm. b) přílohy jako středně těžké postižení funkce levé dolní končetiny. PK MPSV ČR konstatovala, že pouze s přihlédnutím k lézi peroneálního nervu vlevo s postižením senzitivního vedení a s normálním vedením motorickým (tj. k celkově lehkému postižení v rámci traumatu a posttraumatických komplikací v oblasti zevního kotníku vlevo) zvolila horní hranici procentního hodnocení. S přihlédnutím k vykonávané dělnické profesi před úrazem (dne 11. 12. 2011) navýšila hodnocení ve smyslu § 3 odst. 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb. o dalších 10 % na celkových 45 %.

PK MPSV ČR výslovně uvedla, že zdravotní stav žalobkyně nelze hodnotit podle položky 13 písm. c) přílohy, neboť takovému hodnocení neodpovídaly objektivně zjištěné skutečnosti (resp. nejednalo se o těžké deformity bérce, o podstatné omezení funkce celé levé dolní končetiny a celkové pohyblivosti). PK MPSV ČR dodala, že v roce 2012 byl zdravotní stav žalobkyně hodnocen ve velmi krátkém časovém odstupu od provedené operace (cca po 4 týdnech), a proto došlo k maximálnímu zhodnocení této skutečnosti (zdravotní stav byl zhodnocen jako funkčně těžké postižení levé dolní končetiny). Po stabilizaci zdravotního stavu žalobkyně však šlo o středně těžké postižení levé dolní končetiny, z tohoto pohledu bylo označeno předchozí hodnocení zdravotního stavu žalobkyně jako posudkově nadhodnocené. PK MPSV ČR dodala, že dne 4. 12. 2013 byla provedena druhá operace levého hlezna – extrakce kovů. Přechodné zhoršení zdravotního stavu žalobkyně v souvislosti s perioperačním obdobím, s probíhající terapií a rehabilitací, kdy výsledný efekt operace nelze předjímat, není posudkově rozhodné. Podle PK MPSV ČR doložené lékařské zprávy z roku 2014 (včetně lékařských nálezů provedených po datu vydání napadeného rozhodnutí), které se vztahují k posuzovanému období, nedokladují nové posudkově významné skutečnosti, které by měly vliv na zvýšení stupně invalidity žalobkyně. Podle PK MPSV ČR byla žalobkyně schopna vykonávat činnost jen s podstatně nižšími nároky na tělesné schopnosti. Byla schopna využít i dosaženého vzdělání (vyučená prodavačka) a byla schopna i rekvalifikace na jiný druh výdělečné činnosti. Žalobkyně nebyla schopna prací s dlouhým přetěžováním levé dolní končetiny. Kontrolní lékařské posouzení bylo stanoveno na 30. 11. 2015.

K žalobním námitkám a nově doloženým lékařským zprávám PK MPSV ČR uvedla, že provedené laboratorní vyšetření bylo v normě. Podle ortopedického vyšetření (2/2014 a násl.) bylo pouze konstatováno v rtg vyšetření dekalcinace kosti. Další klinické příznaky Sudeckovy nemoci nebyly přítomny, což bylo ověřeno i při přešetření žalobkyně odborným ortopedem při jednání PK MPSV ČR dne 17. 6. 2014. Nebylo tak zjištěno těstovité prosáknutí postižené oblasti, atrofické změny podkožního vaziva, retrakce vazivových struktur, těžší svalové atrofie, rozvíjející se kontraktury. Podle PK MPSV ČR bylo pro hodnocení následku onemocnění nejpodstatnější hledisko funkčního dopadu postižení, nikoli anatomické nebo strukturální změny končetiny. Podle PK MPSV ČR je podle funkčního omezení v obdobném případě procentní hodnocení i u Sudeckovy choroby, resp. je i nižší, než při hodnocení následků po úrazech dolní končetiny.

Soud v první řadě konstatuje, že od 1. 1. 2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb.). Od uvedeného data je nově definována invalidita § 39 zákona následujícím způsobem:

- 1) pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu nastal pokles jeho zdravotní činnosti nejméně o 35 %.
- 2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla
 - a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 % jedná se o invaliditu prvního stupně
 - b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně
 - c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
- 3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
- 4) Při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření, přitom se bere v úvahu
 - a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost,
 - b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav,
 - c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován,
 - d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával,
 - e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %,
 - f) v případě poklesu pracovní schopnosti též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., v platném znění, při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl při rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 27. 3. 2014. Pokud u žalobkyně dojde (nebo již došlo) ke zhoršení zdravotního stavu, má kdykoliv možnost podat novou žádost o přiznání invalidity třetího stupně v novém správním řízení.

Soud ještě připomíná, že přiznání invalidity není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnost zajistit si vhodné zaměstnání v místě bydliště, či na finanční, sociální či rodinnou situaci žalobkyně. V zákoně o důchodovém pojištění a jeho prováděcích předpisech jsou stanoveny podmínky, které musí žadatel splnit, aby mu mohl být přiznán invalidní důchod velmi přesně. Při posuzování nároku na invalidní důchod je možno vycházet pouze ze zdravotního stavu žadatele (tj. pojištěnce) za splnění další zákonné podmínky a to potřebné doby pojištění.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl soud v této věci k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2014 není důvodná. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně vycházel soud z posudku PK MPSV ČR, detašovaného pracoviště v Praze ze dne 3. 7. 2014, který byl vypracován na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, neboť komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů z doby před vydáním rozhodnutí. Soud proto považuje posudkový závěr PK MPSV ČR za přesvědčivý, neboť v něm je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejího postižení, je řádně odůvodněn posudkový závěr a rovněž je stanoveno i pracovní omezení, které však žalobkyni zcela nevylučuje z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 10. 2. 2014, lékař LPS ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobkyně v řízení o námitkách a PK MPSV ČR hodnotili zdravotní stav žalobkyně, jak je

uvedeno shora. Nejvyšší přiznaná 45 % ztráta pracovní schopnosti však nedosahuje potřebných nejméně 50 % pro uznání invalidity druhého stupně podle předpisů platných od 1. 1. 2010. Posudek PK MPSV ČR považuje soud za úplný a vyčerpávající, neboť byl vypracován za účasti odborných lékařů (neurologie a ortopedie), tj. z oborů, kam spadá hlavní zdravotní postižení žalobkyně, po zhodnocení veškeré zdravotnické dokumentace žalobkyně a při vypracování posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

Krajský soud v Praze ze shora uvedených důvodů proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s., v němž je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Soud shledal napadené rozhodnutí žalované ze dne ze dne 27. 3. 2014 jako věcně správné a odpovídající zákonu, protože žalobkyně neprokázala, že splnila podmínky pro přiznání invalidity druhého stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami uplatněnými žalobkyní proti rozhodnutí ze dne 10. 2. 2014.

Žalobkyně neměla ve věci úspěch a správní orgán nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. února 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová